

kome svome djetetu. U ovoj knjizi, koja izlazi prigodom jubileja 800. obljetnice rođenja sv. Franje, sve franjevačke obitelji »zajedno« pokazuju da raznolikost ne smeta jedinstvu nego, naprotiv, obogaćuje ga.

Fra Marko Babić

René Dufay: LE DIMANCHE HIER ET AUJOURD'HUI
Ed. Chalet 1979.

Knjiga ima 115 strana, a njezin je autor (René Dufay) svećenik u Parizu. On u navedenoj knjizi govori o nedjeljnoj sv. misi od prvih početaka do danas. Istaknuvši činjenicu da vjernici danas sve manje dolaze u crkvu na sv. misu, kao i razloge koji su do toga doveli, pisac tvrdi da svećenici trebaju nastojati svim raspoloživim sredstvima odgajati vjernike kako bi uvidjeli da kršćani ne mogu biti pravi kršćani bez okupljanja u crkvi, bez žrtve sv. mise, bez pričesti, bez ispovijedi, bez pouke u kršćanskoj nauci... On iznosi primjer nadbiskupa i svećenika u pariškoj katedrali koji su uspjeli sve to ostvariti.

Prije nekoliko godina Gospina katedrala u Parizu, skoro prazna, odavala je sliku jedne prošlosti. Postala je naime više muzej i turistička atrakcija nego mjesto molitve, mjesto susreta s Bogom.

I što se dogodilo u zadnje vrijeme? Nadbiskup je sa svećenicima, koji su na službi u katedrali, počeo oživljavati nedjelju. Svake su nedjelje od ranog jutra do kasne večeri oživljavali slavljenje Euharistije, sv. misne žrtve, euharistijske pričesti. Činili su to dobro spremljenim katehezama i povijedima te angažiranjem vjernika u pomaganju onih koji su u nevolji. Tako Gospina katedrala opet postade mjesto slavljenja dana Gospodnjega, slavljenja nedjelje, kao što bijaše nekoć: zajedništvo, pouka, molitva, zahvaljivanje...

Sada vjernici svake nedjelje dolaze u Gospinu katedralu da slušaju današnje svjedoke vjere: birane teologe, vjerne naučavajućoj Crkvi, ljude nauke i molitve, ljude koji se vide na koljenima prije propovijedi i pouke drugih. Dolaze vjernici da prije Usrkasa čuju korizmene propovjednike koji propovijedaju ne sebe nego Evanđelje, vjerske istine, kršćansku moralnu nauku, pokoru, molitvu i pomaganje braći u nevolji. Dolaze vjernici slušati predavanja obraćenika našega vremena, intelektualaca, učenih ljudi koji nađu Boga nakon lutanja u mraku nevjere i bježanja od kršćanske prakse.

Pariški nadbiskup svakog mjeseca tumači riječ Božju, govori o Isusu Kristu i njegovoj mucij koja ne može zastarjeti. Isus je svojim primjerom propovijedao više nego ljudskim sredstvima. To se traži i danas, jer ljudi žele primjer više nego puke izraze, osobito one koji zamagljuje vjeru. Tako se uspjelo da su nedjeljne mise brojno posjećene. Na njima se vjernici ne dopuštaju nego sudjeluju sa svećenikom i sudjeluju u misi. Ispovijedaju se prije mise, a pod misom blaguju Tijelo Kristovo. I zahvaljuju se nakon pričesti...

Dolaze vjernici i na večernju molitvu. Dolaze da slušaju po cijeli sat klasičnu vjersku glazbu na orguljama. Na tisuće se sudionika, pa i mladih, »nabije« ne samo u klupama nego posvuda, čak i po stubištu. Mogu se vidjeti ne samo Parižani nego i došljaci izvan Pariza. Ima bijelaca i Crnaca, Amerikanaca, Afrikanaca, Azijata...

Izneseni primjer svjedoči da su ljudi i danas gladni i žedni Boga i Božje istine. Da bismo ih privukli u crkvu i na sv. misu, potrebno je sadržajno propovijedati i svijetliti primjerom, životom, ozbiljno se pripremiti za misno slavlje i obavljati ga kako dolikuje, polako, dostojanstveno, sabrano.

Srećko Bošnjak

KARDINAL FRANJO ŠEPER (1905.—1981.)

In memoriam

U ranim jutarnjim satima 30. prosinca 1981. preminuo je u 76. godini u Rimu, u bolnici Gemelli, uzoriti gospodin Franjo kardinal Šeper, pročelnik Sv. kongregacije za nauku vjere. Sprovodne svečanosti u Rimu predvodio je sam Sveti Otac Ivan Pavao II. u bazilici Sv. Petra 2. siječnja 1982. zajedno s 21 kardinalom, s više (nad)biskupa i svećenika. Pokopan je u Zagrebu u katedrali 5. siječnja 1982. Pogrebne svečanosti u Zagrebu predvodio je kardinal Paolo Bertoli kao osobni izaslanik Svetog Oca Ivana Pavla II. zajedno s drugim kardinalima (njemački J. Ratzinger, sadašnji pročelnik Sv. kongr. za nauku vjere; francuski R. Etchegaray i mađarski L. Lekaj), (nad)biskupima i svećenicima kojih je u koncelebraciji bilo 320. Bili su prisutni i predstavnici drugih vjerskih zajednica (Makedonske pravoslavne Crkve, pravoslavne mitropolije zagrebačke, islamske zajednice) kao i predstavnici državnih vlasti (Komisije za odnose s vjerskim zajednicama), a vjernika je bilo više od 15.000. Sve to govori o izuzetnoj važnosti i veličini blagopokojnog kardinala Franje Šepera.

Njegovo životno putovanje započelo je u Osijeku, gdje se rodio 2. listopada 1905. kao sin krojačke obitelji. Djetinjstvo i mladenačku dob proveo je u Zagrebu, gdje je završio osnovnu i srednju školu. Teologiju je studirao u Rimu i postigao doktorat. Za svećenika je ređen 26. listopada 1930. također u Rimu. Poslije toga djeluje u Zagrebu kao kateheta u srednjim školama, a nekoliko godina i kao ravnatelj bogoslovnog sjemeništa. Za biskupa je posvećen u Zagrebu 21. rujna 1954. i upravlja zagrebačkom nadbiskupijom kao nadbiskup koadjutor sa svim pravima rezidencijalnog biskupa »sede impedita« do smrti kard. A. Štepinca (1960.), a tada je imenovan zagrebačkim nadbiskupom i metropolitom te postao predsjednik BKJ. Na II. vat. saboru je bio zapažen nekim svojim prijedlozima. Papa Pavao VI. imenovao ga je kardinalom 1965. godine, a 1968. g. pozvao ga je u Rim i imenovao pročelnikom Kongregacije za nauku vjere. Tu je službu obavljao sve domalo prije smrti. U Rimu je bio član u nekoliko kongregacija, komisija, sekretarijata Svete Stolice. Papa Ivan Pavao II. ocrtao je njegov značaj slijedećim riječima: »Snažan, nepokolebljiv poput njegove rodne Hrvatske kojoj je doista bio na čast cijelim svojim životom u službi Krista i Crkve.«

Od mnogih inicijativa koje je pokrenio blagopokojni kardinal F. Šeper na planu domaće i opće Crkve ovdje spominjemo da je on kao predsjednik ILO-a bio jedan od glavnih začetnika naše revije »Služba Božja«. »Službu Božju« je naime 1960/61. g. pokrenuo Interdijecezanski liturgijski odbor (ILO) i izdavao je do svoga postojanja (1969.). Budući da je blagopokojni kard. F. Šeper bio predsjednik ILO-a, on je napisao i Uvodnu riječ u 1. broju SB. Time joj je dao usmjerenje i pokazao na potrebu jednoga takvog lista kod nas. Istinska liturgijska obnova uvijek mu je bila na srcu, a svaki uspjeh na tom području, posebno kod nas, jako ga je radovao. Stoga je SB uvijek pratio, i primao je sve do smrti. Nekada ga Gospodin obrađuje u nebeskoj liturgiji!

Š. Šipić